

V^o tác gi^o: Nhà văn Đào H^uu, sinh năm 1946 t^u nh Bình Định, gia nh^up Đ^ong C^ong s^on năm 1968. Tham gia phong trào sinh viên m^un Nam ch^ung M^u, ông sau năm 1975 làm vi^c t^ui b^ao Tu^ui Tr^u và NXB Tr^u TP. HCM. Năm 2008, ông công b^o trên m^ung h^ui k^y L^uc Đ^ong, gây nh^uu tranh lu^un.

Có v^o nh^u “Đ^ot n^h^u^c” và “Nhân dân” là hai ph^om trù r^ot g^on g^ui, r^ot th^{an} thi^ut, có quan h^u máu th^ot v^oi nhau, th^om chí kh^ong th^ot tách r^oi nhau.

T^u hàng ngàn năm r^oi, nhi^u u ng^oo*i* đ^a hi^u nh^u v^oy, đ^a c^om nh^un nh^u v^oy.

Tôi s^o kh^ong vi^ct đ^ong nh^ung d^ong ch^u có v^o ngh^och lý sau đây n^ou kh^ong s^ong d^ong i ch^u đ^o “c^ong s^on”.

S^o k^o quái c^oa ch^u đ^o đó đ^a đánh th^oc m^ui ph^on kh^ong trong t^u duy, làm chúng ta v^o m^ung và v^o lu^un nh^ung n^op nghĩ kh^oac.

Và m̄t trong nh̄ng phát hīn bàng hoàng nh̄t là: Đâ̂t n̄m c̄ và Nhân dān là hai th̄c th̄ có kh̄ năng tr̄ thành thù đ̄ch.

1

T̄ thū bé, con nḡo i đã ḡn līn v̄i đ̄t n̄m c̄ mình qua lũy tre làng, dòng sông, b̄n đò, nh̄ng b̄ bīn th̄ m̄ng, nh̄ng núi non hùng vĩ, nh̄ng danh lam th̄ng c̄nh... t̄t c̄, góp ph̄n t̄o ra tâm h̄n, tính cách và tình yêu c̄a m̄i nḡo i, t̄ đó hình thành nh̄ng m̄i dây ràng būc, nh̄ th̄ mà khi có ngōi xâm thì c̄ dân t̄c cùng đ̄ng lên, đ̄ng lòng đánh đūi chúng, giành l̄i t̄ng t̄c đ̄t, t̄ng nḡn rau...

Đó là nh̄ng đ̄i u có th̄t. Đã t̄ng x̄y ra. Nh̄ng t̄m lòng yêu n̄m c̄, nh̄ng hy sinh vì t̄ qūc, nh̄ng anh hùng dân t̄c... t̄t c̄ đ̄u có th̄t.

Duy ch̄ m̄t đ̄i u ngh̄ch lý, đó là: trong l̄ch s̄ nhân lōi CH̄A BAO GĪ Đ̄T N̄M C LÀ C̄A NHÂN DÂN.

Ngày x̄a, khi vua Vũ dīt đ̄i c Tr̄, d̄ng nēn nhà Chu, thiên h̄ ai cũng tôn phù.

Ch̄ có Bá Di, Thúc T̄ chê là b̄t nghĩa, không thèm ăn thóc nhà Chu, cùng nhau lên núi Thủ D̄ng, hái rau đ̄ nh̄t.

Sau, có nḡo i đ̄n b̄o: “Nhà Chu đã tr̄ thiên h̄, thì n̄i nào l̄i ch̄ng ph̄i c̄a nhà Chu, ăn rau núi này ch̄ng ph̄i ăn rau nhà Chu ư?”

Hai ông nghe nói, bèn nh̄n đói cho đ̄n ch̄t.

Rõ ràng th̄i ỷ nḡo i ta quan nīm sông núi, k̄ c̄ rau r̄ng đ̄u “c̄a nhà Chu” nào ph̄i c̄a

nhân dân.

Ngay c̄ h̄t thóc là do m̄ h̄i n̄m c̄a nōng dân làm nên mà cũng đ̄i c̄ ḡi là “thóc nhà Chu” thì nhân dân còn l̄i gì?

Trong bài th̄ “Nam Qūc S̄n H̄à”, Lý Th̄i Ng Kīt cũng xem đ̄i t n̄m c̄a Vīt Nam là c̄a vua chúa nhà Lý khi ông vīt: “Nam qūc s̄n h̄à Nam đ̄i c̄” thì th̄i t s̄i cũng đã “xí ph̄n” cho triều đình h̄t r̄i, còn gì cho đám dân đen n̄a?!

Th̄i phong kīn, đ̄i t n̄m c̄ là c̄a nh̄a vua nên m̄ i có cha truȳn con n̄i, nên trung quân và ái qūc m̄ i ḡp làm m̄t.

2

Ngày nay nḡi ta nói nh̄i u đ̄n dân ch̄.

Có v̄i nh̄o đ̄i t n̄m c̄ không còn là c̄a “nh̄a Chu” n̄a, có v̄i nh̄o “Nam qūc s̄n h̄à” không còn c̄a “Nam đ̄i” n̄a.

V̄y ch̄c là c̄a nhân dân r̄i!

Th̄i xem có ph̄i v̄y không?

N̄u cái đ̄i t n̄m c̄ giàu tài nguyên này, cái quê h̄i ng “r̄ng vàng bīn b̄c” này là c̄a nhân dân, sao nhân dân nghèo kh̄ đ̄n v̄y?

Tâi sao?

Sao nh̄ng chàng trai nông thôn chân l̄ m tay bùn v̄n l̄ nhà tranh vách đ̄t?

Sao nh̄ng cô gái quê ph̄i lên thành ph̄i bán thân?

Sao bác phu xích lô v̄n còng l̄ng đ̄p m̄i ngày, sao l̄p tr̄ con nhà lao đ̄ng ph̄i nh̄i nh̄i m̄i h̄oi trong các khu ch̄ xût, các m̄ than, các nhà máy ch̄ bîn h̄i s̄n, lâm s̄n, nông s̄n...ch̄ đ̄ kîm ch̄a đ̄n m̄t trǎm đô la m̄i tháng?

Sao nhân dân lao đ̄ng v̄n ph̄i chui rúc trong nh̄ng căn nhà t̄i tàn ch̄t h̄p?

N̄u r̄ng là vàng, bîn là b̄c thì vàng l̄ đâu, b̄c đi đâu, mà m̄i l̄n làm đ̄ng, xây c̄u l̄i ph̄i vay v̄n ODA, vay v̄n Ngân hàng Th̄ gîi, Qū tîn t̄i Th̄ gîi... đ̄ x̄y ra nh̄ng v̄ tham nhũng nh̄c nhã nh̄ PMU18, nh̄ v̄ c̄u Văn Thánh, nh̄ v̄ PCI Nh̄t B̄n...và hàng ngàn v̄ khác?

N̄u đ̄t n̄ôc này là c̄a nhân dân thì sao d̄u m̄ khai thác nhîu nh̄ v̄y mà dân không giàu? mà Đ̄ng l̄i giàu?

N̄u đ̄t n̄ôc là c̄a nhân dân sao l̄i ch̄ có m̄t nhúm các t̄p đ̄ôn tài phît ph̄i t̄i nh̄ kinh doanh r̄ng, bîn, đ̄t đai và lúa ḡo... trong khi nhân dân thì b̄ c̄o p̄ đ̄t, r̄ng thì b̄ phá, thóc lúa thì b̄ th̄ng lái ép giá, đ̄y nông dân vào kîp s̄ng b̄n cùng?

Đâ̂t n̄ôc ch̄ là c̄a nhân dân trong các h̄c thuȳt, trong văn th̄, trong âm nh̄c.

Không phâ̂i cûa nhân dân

Đâ̂t n̄ôc ch̄ là c̄a nhân dân trong hoài nîm tûi th̄, trong tâm tình chôn nhau c̄t rún.

Trên th̄ c t̄ đâ̂t n̄ôc bao gî cũng là tài s̄n riêng c̄a giai c̄p c̄m quȳn.

Ngày x̄a thì đâ̂t n̄ôc là c̄a vua chúa, ngày nay đâ̂t n̄ôc là c̄a các chính quȳn.

Còn nhân dân?

Ngôi tr̄ s̄ ít giàu có̂ các đô th̄ l̄n, đâ̂i đa s̄nh nhân dân lao đ̄ng, công nhân, nông dân, công ch̄c, t̄ ch̄c ăn l̄ng...ch̄ có̂ đâ̂c m̄t căn nhà nh̄, m̄t mái tranh nghèo, m̄t cái chût t̄i tăm trong xóm lao đ̄ng hay d̄i ḡm c̄u.

Nh̄ng nhà hàng, nh̄ng khách s̄n sang tr̄ng, nh̄ng vũ tr̄i ng xa hoa, nh̄ng c̄a hàng l̄ng l̄y kia không phâ̂i c̄a nhân dân.

Nh̄ng khu đô th̄ m̄i, nh̄ng resorts, nh̄ng sân golf, nh̄ng câu l̄c b̄ qūn v̄t, nh̄ng cûc thi hoa h̄u liên miên kia... không bao gî là c̄a nhân dân.

Nh̄ng m̄ bô-xit, m̄ than, m̄ d̄u tr̄ giá hàng ngàn t̄ đô la kia, nh̄ng lâm s̄n, h̄i s̄n vô t̄n kia...ch̄ a bao gî là c̄a nhân dân.

Nhân dâ̂n ch̄ có cái t̄ chim bé nh̄ c̄ a mình, nhân dâ̂n ch̄ có v̄i cà, con m̄m, c̄ khoai, r̄y b̄p, chīc xích lô đ̄p, chīc xe máy đ̄ ch̄y xe ôm, đ̄i làm m̄i ngày.

Nhân dâ̂n khōng bīt nghe nh̄c giao h̄īng, khōng bīt hát Opera, nhân dâ̂n ch̄ bīt rao: “Cháo huȳt đây!” Bánh mì nóng giòn đây!” Báo m̄i đây!” “Mài dao mài kéo đây!”...

Nhân dâ̂n khōng có vé vào xem thi hoa h̄u hoàn vũ hay xem trình dīn th̄i trang, nhân dâ̂n ch̄ có năm ngàn đ̄ng đ̄i tr̄i m̄t cūc xe ra đ̄ng đ̄u đ̄i huȳn Trân Công Chúa và ḡi: “Đi ch̄i khōng anh?”.

Nhân dâ̂n khōng có ai b̄o v̄, ch̄ bīt ch̄y tr̄i ch̄t khi b̄ công an đem xe t̄i xúc v̄ đ̄n đ̄ “làm s̄ch thành ph̄.”

Trong th̄i chīn, bao gī nhân dâ̂n cũng b̄ xem nh̄ m̄t th̄ “tài nguyê̄n”, m̄t “ngūn c̄ b̄p d̄i dào” s̄ng sàng cung c̄p cho chīn tr̄i ng đ̄i giành th̄ng l̄i trong các cūc chīn tranh mang danh nghĩa “gīi phóng” “ch̄ng ngōi xâm” “thánh chīn” “v̄ qūc”...

T̄i nghīp cho hàng trăm th̄ h̄ nh̄ng nḡi lính đã ngã xūng trong các cūc “chīn tranh th̄n thánh” ỷ đ̄i r̄i cūi cùng đ̄t n̄i c̄i l̄i l̄t vào tay m̄t nhúm “đ̄ng h̄īng” chuyên ngh̄ v̄ vét.

Đâ̂t n̄ôc đã b̄ c̄īng đ̄ōt.

Gī đây, đ̄i v̄i nhân dâ̂n Vīt Nam, n̄u đ̄t n̄ôc có còn đ̄i c̄i chút ý nghĩa, chính là vì nó đang ôm gī trong lòng nó x̄īng c̄īt c̄a nh̄ng nḡi lính đã ch̄t vì m̄t lý t̄īng hoang đ̄īng và m̄t c̄īc m̄i khōng bao gī có th̄t.

Trung Quúc chiúm đúo Hoàng Sa, rúi Trúng Sa.

Vài trăm ngú i biúu tình bú đún áp, bú bút, bú đé dúa.

Nhiúu ngú i húi túi: “Sao khúng thúy ông viút vú Hoàng Sa, Trúng Sa mà chú viút vú nhún quyún, vú dân chú?”

Chúng lú túi lúi phúi trú lúi nhún thú này:

“Vì hai hòn đúo ỷ ngú i ta đã dúng cho Tàu rúi. Ai đòi lúi đúng? Mà núu nhú có đòi đúng thì c´i lún thú giàu tài nguyên ỷ y cũng đúu phúi cúa nhún dún. Hai hòn đúo ỷ y cũng sú là tài sún cúa nhúng kú cúm quyún và bún tài phiút, cũng sú bú chúng chia chúc nhau mà ăn thúi.”

Nguún: BBC

<http://macphuongdinh.blogspot.com/>